

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimesire Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DIFERENTS GOSSOS Y 'LS MATEIXOS COLLARS.

L' últim ha vingut la crissis ministerial. ¿Y donchs que s' han fet aquelles agallas dels companys de 'n Sagasta, pochos dias avants de tancar-se las Córts quan l' esquerra y la dreta 'ls combatian? Res: miserias humanas.

Lo Consell estava reunit y en Camacho, l' célebre Camacho 'n duya una de cap.

Ell s' havia fet los següents càlculs: —Hi empaytat als contribuents y ja 'ls tinch tots a terra, 'ls hi trepitjat y 'ls hi expremut com rahim madur en temps de verema: ja no queda una gota de such, ja no queda més que brisa... ¿Y donchs Quico de que farém manigas?

Pensant y barrinant, mirant y remirant vá adonar-se de una cosa de bullo: las montanyas del Estat, los béns comunals de alguns municipis, los prats y herbeys que serveixen de pastura y 'ls boscos que donan llenya als pobres poblets de la montanya...

—Bén mirat anyadia en Camacho, mentres governem nosaltres los pobles de llenya no 'n necessitan, bè prou que 'ls ne doném... Y respecte a pasturas pels remats, seria molt bonich que 'ls moltons menjessin y 'ls espanyols no... Nada, nada: ja está dit: boscos, montanyas, herbeys, prats y devesas, jo m' ho barrotó... Sant Andréu, qui troba es seu.

Lo senyor Albareda: —Alto mestre, tot aixó que diu ja t' amo. —¿Vol dir? —Vull dir... ¿Qué s' ha figurat que jo soch un Maltrana, un Escuder, un Riba y Lledo?...

—Fugi, home, fugi... Totas aquestas cosas son del Estat, y jo soch lo caixer, ab aixó, tant es que risqui com que rasqui... ho vull y ho tindré.

—Donchs toquim un bri d' herba no més y vosté y la fusió y 'l ministeri se 'n ván a can Carrasco. —Ho veurém. —Ho veurém.

Ja la tenim armada. * *

En Camacho, creyentse l' home indispensable, declara que si no l' hi donan tot lo que demana, dimiteix.

L' Albareda declara que dimiteix tant si l' hi donan com si no l' hi donan: si l' hi donan per dignitat y si no l' hi donan per escrúpol de conciencia.

En Pavia: —Donchs jo també dimiteixo.

En Leon y Castillo: —Jo també.

En Vega de Armijo: —Jo, igual.

Don Venancio: —Vaja, jo faré lo mateix.

En Martinez Campos: —¡Massa farts!

En Sagasta: —Senyors ha succehit com ab las mitjas... s' escapa un punt... la mitja s' escorra.

Lo pais: —Donchs si s' escorra vajin capdellant. Y vels' hi aquí que ja tenim un capdell.

Visitas á Palacio, conferencias, entrevistas... Los aspirants á ministros se bellugan... A ca 'n Sagasta fins hi ha empentas.

A alguns empleats los corra la cessantia per dintre... Altres s' alsan de puntetas per veure qui puja... Los de l' esquerra somriuen... Los canovistas se fregan las mans de gust.

¿Qui pujará? ¿Qui volen que siga? 'L mateix Sagasta y 'l sèn Magiari: l' home del tupé y l' heroe de Sagunto: l' Espasa y 'l Bastó, entrada obligada en lo joch del tresillo, sobre tot quan además hi ha algun rey: llavors es volta de lley.

Y no estraayin que parli del tresillo, perque ja fá molt temps que juguém, y 'l pais paga todas las postas. Y després de molts sentadas y de molts visitas y de moltissims cabildeigs ¿total qué? La mateixa fusió y un cambi de personas.

Se coneix qu' en Sagasta encare tenia guarnit lo pesebre y ha volgut cambiar las figuretas.

Tenim un ministeri remiendo, baix la base de l' Espasa y 'l Bastó, guardantse dels antichs lo marqués de la Vega de Armijo que aquest com que ha prés Estat, no vol divorciarse per la senzilla rahó de que viu molt bé ab la nómina.

En lloch de 'n Camacho tenim un tal Cuesta. Es á dir are que 'ns tenen ab la pell y l' ós nos donan una Costa, per veure si tenim delit de pujarla. Preparém-nos á suhar.

En compte de don Venancio, un tal Pio Gullon: Pio, nom de Papa, y crit d' auell que 's pica 'l menjar.

En substitució del Albareda un tal Gamazo ¿Lo coneixen vostés?

Al puesto de 'n Pavia, en Rodriguez Arias, que ja está demostrat qu' encare que no tinguém Marina hém de tenir ministre.

Núñez de Arce, á Ultramar á fer versos.

Y á Gracia y Justicia, en Romero Giron, que mitj any endarrera era republicá, fá quatre dias que vá anar á Palacio y estava últimament de fadri de l' Alonso Martinez, y que quan ménos aquest últim s' ho pensava, se l' hi ha quedat ab la botiga y 'l género.

Total, cinch ministros que no ho havian sigut encare, y que aixis que deixarán deserho, cobrarán trenta mil rals de cessantia, mentres viscan, ó siga una suma de 150,000 rals que pagarà 'l pais.

Vaja, confessém una cosa y es que pèl gust que 'ns dona, aquesta funció de putxinelis, no es gens cara.

Un republicá que 's fá ministre del rey... un hisendista del qual may n' haviam sentit parlar y que tal vegada ho era sense ni ell mateix adorar-se 'n... un Gamazo y un Gullon, dugas G. G. que volen dir GANGA... y per últim lo poeta Núñez de Arce que farà 'ls decretés en endecassilabos y firmará la nómina en octavas reals... ¿tot aixó no val un cens anual de 150,000 rals?

Pero s' anuncia que la politica d' aquest govern será

molt liberal: diuen que farán, que dirán, qu' establiran, que reformarán... vaja, lo de sempre.

¿Ho creuhen vostés? Cóm que tots aquestos propòsits se dirigeixen únicament á distreure, per lograr un' altra cosa, jo pèl moment ja hi prés las mévas providencias.

Hi anat á ca 'l sastre á ferme cusir las butxacas.

P. K.

LOS MANAMENTS FUSIONISTAS.

NA de las cosas que distingeixen als homes de la fusió es la poderosa inventiva que han desplegat al poder.

Avants de pujarhi pensavan com tothom, dormian com tothom, obravan com tothom; pero desde 'l célebre 8 de Febrer s' ho han engiponat de tal modo, que tot ho fan diferent dels demés.

Pensan d' un modo estrany, tenen una gramática que passa de parda y una lógica de color de gos com fuig: y per acabar de distingirse, s' han arreglat també una religió á la seva manera y pèl seu us particular.

Avuy los donaré á coneixe los manaments de la seva lley.

Primer: —Amar lo turró sobre todas las cosas.

Aquest precepte lo segueixen tant bé, que en los dos anys que portan de govern han probat ja més de quatre vegadas que, per la conservació del turró, están disposats á ferho tot.

Segon: —No jurar cap constitució en vá.

Ab una petita aclaració 's compendrà lo que vol dir aquest manament. Los fusionistas juran tot lo que se 'ls presenta; pero no volen jurarho en vá. Vol dir que sempre que juran ho fan per pescar alguna cosa.

Tercer: —Divertirse todas las festas.

Aqui tenim tal vegada lo més important del catecisme fusionista. ¡Divertirse todas las festas! Com qu' en aquest ditzós pais lo qui cobra del presupuesto fet y fet cada dia té una festa, resulta que 'ls fusionistas cada dia están divertintse, y que aquest manament podria dirse aixis: —Convertir la existencia en un perpetuo xéflis.

Quart: —Honrar Sagasta y Posada.

La substitució del pare y mare dels catòlics, no pot ser més exacta. En Posada y en Sagasta son, efectivament, los pares de la fusió.

Quint: —No matarshi.

Es la norma dels nostres governants: la gran qüestió es anar menjant y vivint, y en quan á lo de cumplir las promesas fetas á la oposició, no matarshi.

Sisé: —No fer la formiga.

Sapignent que la formiga es lo símbol de la laboriositat y amor al treball, ja 's comprén que aquest manament vol dir: No treballar gens ni mica.

Seté: —No robar.

Aqui está 'l pot de la confitura: aquest es l' únich manament que 'ls fusionistas han tingut la picardia de no variar. ¿Saben perquè? Está molt aviat comprés.

Com qu' están tant encarinats ab la sopa nacional y 's creuen que á lo ménos gosarán per una dotzena d' anys de las delicias del presupuesto, tenen per un robo tota tentativa de pendre'ls la cullera. De modo que 'l seté manament, bèn interpretat vol dir: ¡Conservadors, carlistas, radicales, demócratas! ¡No us atreviu pas á tocarnos la caldera del ranxo!

Vuyté:—No alsar monuments y dir fersas mentidas.

En materia de monuments no son los fusionistas los que gallejan ménos; casi no hi ha vila ni ciutat que no tingui lo seu monument en projecte. Pero 'l projecte no passa de tal; y després de fer molt aparato y d' enrahonar per las butxacas, prometent oros y moros, resulta que la cosa 's reduheix á posar la primera pedra, y aixis compleixen lo seu precepte: no alsan monuments y diuen mentidas.

Nové:—No desayrar la dona del próxim. Aquest precepte pareix que 'ls fusionistas ja van trovarlo en los manaments dels conservadors y de tots los partits que han governat á Espanya. Quan hi haja alguna petició que fer; quan s' hajan apurat tots los recursos sense conseguirne cap resultat, lo millor es confiar la cosa á una dona: si es jove, guapa... y desprecupada, surtirá ab la seva.

Desé:—Fer cambiar d' amo 'ls béns agens. Vol dir que si 'ls contribuyents no poden pagar las contribuciones que 'l senyor Camacho s' ha empescat, vajan los comissionats d' apremis á tirarse 'ls á sobre, embargant y convertint en béns de la Hisenda pública los béns de las hisendas particulares.

Aquets manaments s' enclouhen en dos:—Amar lo turró sobre todas las cosas y esmocar al próxim com si fos un peix.

¿Qué tal? ¿No 'ls sembla que la conducta dels senyors fusionistas está perfectament ajustada á aquestos déu manaments?

Un altre dia veurém de continuar la explicació de la seva doctrina.

FANTÁSTICH.

AY la política havia estat tant baixa com are. Lo renegar de las ideas y de la consecuencia per atrapar una cartera ó bé un destino, es la moneda corrent.

Los que 's deyan liberals, renegan de la llibertat. Los conservadors diuen que son més liberals que 'ls sagastins.

Los de l' esquerra s' engruixeixen ab los republicans que proclaman la monarquia, y tots plegats quan arriba l' hora de avanzar, reculan.

Decepciones, escándols, inconseqüencia: las elecciones se guanyan ab diners ó per medi de l' estafa. Ha arribat l' hora de fer una revolució; pero no á tiros.... la revolució de que parlava Lluís Blanc á Fransa; la revolució del desprecí.

En Moret ha passat per Barcelona, ha anat á veure 'ls seus fosforiteros del carrer Nou de la Rambla, ha assistit á una funció del Liceo, y avants de marxar ha dit que al mes de febrer vindria á convence'ns de que las sévas ideas libre-cambistas son més favorables á la industria que no las proteccionistas que 's profesan á Catalunya.

Nosaltres creyém que tot aixó 'ns ho demostrará lo dia 30 de febrer.

Titul de nna polca que está á punt de publicarse: ¡Camacho ya cayó!

¡Si, si, ballém! Ja 'ns ho dirán de contribuciones. Morta la cuca, mort lo verí, solen dir; pero mort lo ministre, las contribuciones se quedan.

May s' havia fet un enterro tan inmens, tan solemne y tant significatiu com lo que Fransa ha tributat al cadáver de Gambetta. Tres centas mil personas formaban l' acompanyament.

Totas las ciutats y vilas de la República hi tenian representants, totas las corporacions socials, políticas, administrativas, literarias, artísticas, de foment, de todas classes hi estaban representadas.

Los balcones endolats, y las caras entristidas. En los carrers de Paris, fora d' aquells en que hi devia passar l' enterro, no s' hi veyá un' ánima.

Un rasgo conmovedor. La ciutat de Metz, avuy prusiana, vá enviar un sach de terra porque servis per l' inhumació del cos del gran patriota.

Lorena demostrá d' aquesta manera l' inmensa consideració que l' hi merexia l' héroe que salvá l' honra de la Fransa en guerra desesperada y que no tenia més qu' un ideal: rescatar lo territori.

Pero la República s' encarregará de cumplir lo testamento patriótic de Gambetta.

Uua coincidencia rara. L' enterro de Gambetta, 'l gran demoleedor d' imperis, tingué efecte, precisament lo dia dels Reys.

Per final ¿volen una anecdota que pinta al home tal com era?

Elegit President de la Cámara y seguint costums establertas, estava fent los preparatius de la magnífica festa que vá donar en lo Palacio Borbon.

Dos ó tres dias avants tenia la casa plena de fusters y tapissers: los uns clavavan, los altres serravan, los de més enllá colocavan cortinatjes.

A lo millor de la feyna, se presentá un contramestre á donar un cop d' ull als treballadors y veure si tot seguia en regla. Tot d' un plegat, adonantse de que á terra hi havia una punta de cigarro, exclamá:

—¡Si jo sapigués qui ha sigut l' animal que ha fumatl... ¿Qui ha sigut?

Los treballadors callaren; pero Gambetta en persona sortint del vuit de un finestra, s' adelantá al contramestre y l' hi digué:

—Hé sigut jo. Lo contramestre, confós y aturdit l' hi doná mil satisfaccions.

—No cal, replicá en Gambetta; pero ¿quin inconvenient hi ha en que 'ls obrers fumín?

—Al taller cap, Sr. President; pero á casa dels altres....

—Está bè ¿y si hagués sigut un treballador qui hagués fumatl ¿qué l' hi hauriau fet?

—¡Oh! Hauria pagat la multa... mitj jornal.

—Donchs bueno, jo no vul ser ménos. Lo meu jornal de President de la Cámara es de 200 franchs: aquí 'n teniu 100; aneu á beure á la mèva salut.

En una parroquia de Madrit s' hi presenta una pobra dona demanant que siga enterrat lo cadáver de la seva filla.

Lo capellá, per consolarla, vá preguntarli: —¿Ja porta las tres pessetas?

La desolada mare respon qu' es pobre y que no las té, y 'l capellá l' hi replica: —Donchs búsqulas, que lo qu' es aquí no s' enterra á ningú de balde.

Las obras de misericordia diuen que s' han d' enterrar los morts.

Pero 'ls capellans las han perfeccionadas, afeginthi una coletilla. Enterrar los morts, si; pero per tres pessetas.

Los neos de Roma han creat un periódich que 's titula *El Godofredo*.

Per tenir més suscripciones reparteixen un bitllet á cada suscriptor y rifan missas.

De manera que al que l' hi toqui la grossa, per pecats que fassi se 'n vá al cel de correguda.

¡Ab quanta rahó diu en Castelar en una de las sévas últimas revistas europeas!—«¿Y després se horripilan de la general impietat, quan ells tiran los calzers á la fundició, ahont s' acunyan las monedas!»

Mientras aquest dia 'l bisbe de Santander anava per la Catedral repartint benediccions, una senyora vá dirli:

—Valdria més que 'm donguessis lo que 'm déus ó lo que m' has prés, que bona falta 'm fa. Lo bisbe vá llansar sobre d' ella una mirada terrible. ¡Ab quin gust l' hauria confirmada!

A la libreria de 'n Lopez ja s' han rebut los exemplars del últim drama de Echegaray *Conflicto entre dos deberes*, ab tant aplauso estrenat en lo *Teatro Español* de Madrit.

Los aficionados á la bona literatura no deixin de adquirir una obra qu' es, sens dupte, la primera del seu autor.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo primer que vá fer lo rector de Torredembarra al entrar á l' any nou, vá ser excomunicar la CAMPANA DE GRACIA y plantejar una nova tarifa pels casaments.—En aquella població hi ha un administrador de correus que viu tot l' any á Barcelona ahont l' hi envian á firmar la nómina: á Torredembarra no se 'l véu sino cada dos ó tres mesos. Vels'hi aquí un rector y un administrador de correus que per la barra que tenen son dignes de ser de Torredembarra.

A últims de Desembre, vá inaugurarse una fábrica á Granollers y aná á benehirla un bisbe fill d' aquesta vila. L' acte de la benedicció durá no més que uns quantos minuts: en cambi 'l xefis que hi hagué després durá més de sis horas. Es á dir á Déu se'l paga ab quatre llatínadas y una mica d' aygua beneyta; pero la tripa de un bisbe no

passa ab menos de una dotzena de plats y una rastallera de copas de Champagne. ¡Quins exemples més edificants! Lo rector d' Esplugas de Llobregat, mossen Pau, vá batejar á una criatura recién-nascuda, y havent mort pochos dias després, vá negarse á enterrarla, prestantant que 'ls seus pares no estavan units legalment. Lo pare de la difunta no tingué més remey que carregar-se la criatura al cell y anarla á enterrar ell mateix. ¿Quan s' acabarán aquests escándols?

UN QUADRO DE FAMILIA

COMEDIETA DE MAL GÉNERO EN UN ACTE.

Personatjes: Don Cárlos, Jaumet (son fill), una... senyoreta.—Al alsarse 'l teló, Don Cárlos está sentat prop d' una taula fent cigarrillos; á un costat hi ha la... senyoreta que arriba en aquell moment: lo fill, dret davant de son pare, se disposa á enrahonar.

JAUMET. Papá, t' haig de dí una cosa... CARLOS. Digas, fill.

JAUMET. ¿No 'm pegarás? CARLOS. Segons y com. ¡Si ho mereixes! JAUMET. Pues bé: tindrás la bondat de donarme desseguida la teva corona.

CARLOS. ¡Ja! JAUMET. ¿La corona? Noy, no 'n gasto. CARLOS. ¿Veus que no soch capellá? JAUMET. ¡Ay tonto! No vull dí aquella que 'ls barbers pintan al cap, sino la de rey d' Espanya. CARLOS. ¿Tampoch no la tens?

JAUMET. ¿Qu' es cast? CARLOS. ¿Qué també tè la vas vendre com l' as de oros de brillants? JAUMET. ¡Veyám si t' daré una mormal! CARLOS. ¡Ay, ay! ¿Y perquè, papá? JAUMET. Si ets de debó rey d' Espanya, com me dius á cada pas, bé has de tení una corona... CARLOS. Donchs no 'n finch. JAUMET. Ho entens, babau? CARLOS. Bè, home, bè: siga com vulga, lo cas es que m' has de dar las cosas de rey que tingas: lo cetro, 'l trono, 'l caball, los cotxes y carretillas, y tot alló més usual que solen tení 'ls monarcas.

JAUMET. ¿Y perquè, gran bribonás? CARLOS. ¿Perqué? Perqué ara 'ls teus subdits diu que se t' han sublevat á causa de las disbauxas que tú tot sovintel fas, y com que jo soch lo príncep... JAUMET. ¿entens que vull dir, papá? CARLOS. Lo qu' entench es qu' ets un ximple y que si acás m' haig d' alsar, sabrás quants parells fan dotze. JAUMET. ¿Qué diable t' ha entabanat ab aquesta saragata? CARLOS. Carilots, no 'n fassis cas: ¿no veus qu' es una criatura y que no sab lo que 's fá? JAUMET. ¡Uy! Prou que ho sè, senyoreta; no falta qui m' ha ensenyat tot lo que ara á mi 'm pertoca. Jo, desde avuy endavant, soch l' amo d' aquesta casa, soch l' amo dels meus estats, soch l' amo de la corona y soch l' amo del papá.

CARLOS. (Tirantli 'l paquet de tabaco per la cara.) Tè d' aixó si que n' ets l' amo... JAUMET. ¿Ah, sí? Quedas arrestat. (Don Cárlos se 'l mira petant de dents: la senyoreta 's planta á riure y 's tréu un embolich de la butxaca.)

SENYORETA. Tè, per lo bè que t' explicas, vaig á donarte un grapat de carmellos.

JAUMET. ¡Senyoreta... ja se'ls pot torná á desar. Si 's pensan que vaig de broma, están molt equivocats. Soch lo rey, mano y gobierno, y encara que no soch gran, faré que tots m' obeheixin desde tú á ne 'n Nocedal. (Alsantse tot serio.)

CARLOS. Donchs jo desd' ara t' aviso qu' estarás un mes tancat dintre 'l quarto de las ratas, y que si no 't treus del cap aquest feix de tonterias... JAUMET. Veyám, digas ¿qué farás? CARLOS. Agafaré las corretjas y t' guarniré 'l cos de blaus. JAUMET. ¿Tú? No ets home.

CARLOS. ¡Ay, papanatas! JAUMET. Arri, vésten del davant. Tant se val santa com salva: aquí tú no ets res ¿ho sabs? Si ara de bonas en bonas no 'm donas lo cetro real, me 'l donarás á la forsa, porque hasta estich disposat á armá una guerra terrible... CARLOS. ¿Una guerra m' armarás? JAUMET. Guerra civil, aquí, á casa: he ordenat á tots los criats y á las criadas y minyonas que de tú no 'n fassin cas. CARLOS. ¡Mira, noy!

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

JAUMET. No cal que cridis

SENTORETA. Veja, Jaumet; fés bondat y no fassis cremá al papa. A vosté, cap de pardals, ningú no l' hi demanava.

JAUMET. ¡Jaumet!

SENTORETA. ¡Arri, allá á nanná!

JAUMET. ¿Qué 's creu que no la coneixo? ¡Prou! La mamá m' ha explicat que vosté es una bolera, que com que no pot ballar perque t' las camas primas, ha conquistat al papá y ara 'l fá anar com un mico. (Don Carlos se disposa á donar la gran surra del sigle á son fill: en aquell moment entra un criat y l' hi entrega un paperet. Don Carlos lo llegeix tornantse groch y vermell.)

JAUMET. ¡Llamps y trons! ¿Pues es vritat?

SENTORETA. (Ab sobressalt.) ¿Qu' es?

JAUMET. ¡Un parte telegráfic!

SENTORETA. (Llegeix.) «Per tonto y per carcamal, »dotze tradicionalistas »han acordat destronar »al senyor don Carlos séptim.»

JAUMET. ¿Qué 't deya?

SENTORETA. ¡Tunantes!

SENTORETA. ¡Ah!

(Don Carlos se 'n vá precipitadament pe'l fondo: la senyoreta cau desmayada: en Jaumet arpreplega 'ls carmetlos y 's posa á llepar ab tota tranquilidat.—Teló rápit.)

C. GUMÀ.

ALTRE dia la Crónica de Catalunya, al donar compte de l' enfermetat de una senyora, deya textualment: «Hacemos votos para que la enferma se halle pronto completamente restablecida.»

¡Hacemos votos!

Jo ho crech que fá vots quan convé pero no perque las senyoras se curin sino perque 'ls crítichs musicals de la Publicitat surtin diputats provincials pèl primer districte de Barcelona.

¿May dirian qu' es lo cambi de Ministeri? Serveixinse examinar la següent combinació y ho trobaran:

Cam p os
Gam v zo
Cue s ta
Sagas f a
Rodriguez a rias
Gul l on
Nuñe e z de Arce
Romero G i ron
Ve s a de Armijo.

En Romero Giron, un dels firmants del manifest republicà de Abril, es avuy ministre de Gracia y Justicia. Que ho siga de Gracia, está bè: segons á aqui aquesta manera de girar la casaca que t' l senyor Giron l' hi farà gracia.

¡Pero de Justicia!... ¡Quin sarcasme!

Llegeixo en un telégrama: «Se admite la dimision del Sr. Rico.»

¿Perqué? Jo no m' hi fico.

¡Qui sab! Potsé á la quènta l' hi han dat alguna empenta... ¡Senyors... ya cayó un Rico!

Un contribuyent á D. Francisco Camacho: —¡No véu lo que son las cosas de aquest mont!... Vosté qu' era l' espant dels contribuyents, lo terror dels industrials, lo pánich de las cuyneras que tiran al olla... Vosté que havia inventat tantas contribucions, tants impostos, tants medis y sistemas de fer quartos, al últim se n' hi anat.

Ja ho diu lo refran de la seva terra: «A cada puerco le llega su San Martin.»

Y ademès ja ho diu l' Evangeli: «Quien á hierro mata á hierro muere.» Vosté volia matarnos á embarchs, y en menos que canta un gall l' hi han embarcat la cartera y se l' hi han rifada.

D. Teodoro Baró, diputat per Barcelona ha deixat l' asiento del Congrés pèl govern civil de Málaga. Y are agafin la guitarra y cantin. Ya de malaguena: Si un dia enseñé los dientes no fué, no, para morder... Se le enseñan al gobierno cuando hay gana de comer.

Lo nou govern ha comensat la seva feyna en un dimars.

—«En viernes y en martes, no te cases ni te embarques.»

Lo dimecres vá haverhi un xcque entre dos trens en la línea del Litoral.

Lo dilluns á Madrid ja n' hi havia hagut un entre dos ministres, havent succehit varias desgracias personals.

Sis ministres van tenir que ser trasladats á l' enfermeria.

Are ab lo nou ministeri ja podém dormir tranquils, com hi ha mon.

Lo senyor Pelayo Cuesta, ha declarat que seguiria 'l mateix cami que 'l senyor Camacho.

Observació de un contribuyent: —Donchs per seguirlo en tot enterament, dimiteixi.

¡Ca! No está pás per dimitir.

Lo primer que ha fet ha sigut telegrafiar als delegats de provincias encomanantlos que procedeixin ab la major activitat al cobro de contribucions.

Ab aixó contribuyents ja ho saben. En Cuesta vol acreditar lo seu nom. Are vé la pujada.

En Gamazo ha ofert á l' Alonso Martinez la presidencia del Consell de Instrucció pública, y 'l senyor Alonso Martinez l' ha acceptada.

De manera que per l' Alonso Martinez la crissis no ha sigut més que un cambi de cubert.

Ilusions de un fusionista: —Vaja are ja no dirán qu' en Sagasta no progressi.

En l' últim discurs que ha fet, fins ha dit que volia atreure's á la democracia. Aixó no t' res d' estrany: en Sagasta es partidari dels principis del 69.

—Escoiti ¿de quin 69? ¿Del 69 avants de Jesu-Crist?

Lo dia dels reys los carlins de Madrid ván donar un xeflis.

Totas las cadiras estavan ocupadas, méns una: la destinada al rey de l' AS d' oros.

¡Que poch lo coneixen! ¿Qué 'n faria 'l Terso de una cadira? Ell al méns necessita un sofà.

Per séurehi ab un' húngara á cada costat.

Rasgo de un avaro. Lo sastre l' hi presenta 'l compte y ell alega que no té diners.

Replica 'l sastre, y ell per calmarlo l' hi firma un pagaré á tres mesos fetxa.

Lo sastre 's retira exclamant: —Me 'n vaig á negociarlo desseguida.

Y al posar la mà al pom de la porta l' avaro 'l crida dihentli: —Escolti... diu que vá á negociar lo meu pagaré...

Ja veurá á mi no m' agrada que la mèva firma corri per la plassa. Dònguem lo pagaré: ja li descontaré jo mateix.

Un militar de guarnició á Manresa, que té un enredo á Barcelona, fa viatjes molt freqüents, que disguntan molt á la seva senyora, la qual ja comensa á estar escamada.

—¿Pero ahont vás? diu aquesta.

—A Barcelona.

—¿Qué vás á ferhi?

—A veure 'l Capitá general.

—¿Y per qué?

—Per cambiar de cos.

Una pobre mare de familia, que té 'l seu fill á dida, s' adona de que com més vá més se l' hi emmagreix.

Al últim pren la resolució d' examinar á la dida, ho fá y 's convens de qu' era cert lo qu' estava tement.

—¡Ni una gota de llet! exclama.

La dida plena de dignitat, respon: —Ay, ay zy vosté qué n' ha de fer?

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Sa-gas-ta.
2. ID 2.ª—Ra-mo-na.
3. AGENTÍGRAFO.—Pare-Paré.
4. SINONIMIA.—Palet.

5. QUADRAT NUMÉRICH.—8 2 3 7
3 7 8 2
7 3 2 8
2 8 6 3

6. GEROGLIFICH.—Mississipi es un gran riu.
Han endavinat totas 6 solucions los ciutadans Pere Natas y Xaval; 5 Dos de l' Esparver y Simon de Sedruol; 4 Un Xitxarelló; 3 Dos noys de profit; 2 Pau Poch y Bó y 1 no més Joseph Montmany y Divendres.

XARADA.

Ni sens ser dugas—primera, ni sent segona—ercera, me casaré ab quarta, Agnés No vull veure eixa hu—cinch que sembla una tot que tinch per lo quinta—doble qu' es.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Una part del cos humá es lo tot escrit ab a. En las vinyas lo veuré lo total posat ab e. Y més d' un n' he rebut jo de total posat ab o.

RAMON ROMANISQUIS.

SINONIMIA.

—Hola total ¿de qué tot? —Perqué 'ls tot diu que han baixat y se me n' han emportat á la sogra...

¡Ah tabalet!

SIR BYRON.

TRENCA-CAPS.

Beata.

Combinar aquestas lletas de manera que donguin lo nom de un poble de Catalunya.

ORDEF OGNIMOD.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Omplir los pichs ab sílabas que llegidas vertical y horizontalment, digan: primera ratlla, una planta. Segona: un espectacle. Tercera: un nom d' home.

PEPET SIMPÁTICH.

GEROGLIFICH.

LA
ROSA
N
ofa
IIIIIIII
T
II

SIMON DE SEDRUOL.

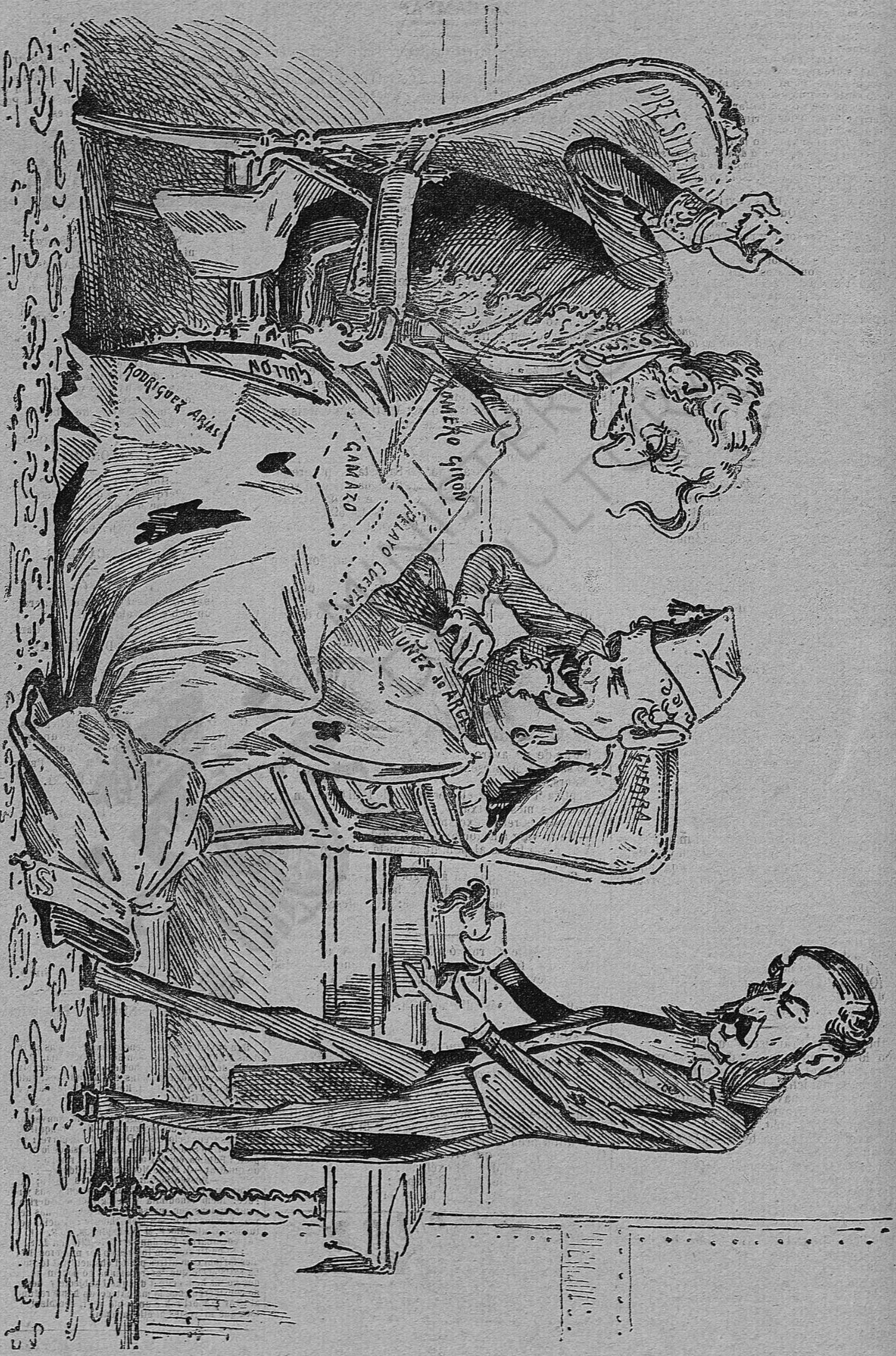
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans F. Flos, J. H., Mossen Borra, Ll. Milla, P. X. y Ciutadà Paco. Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans B. Casamitjana, Talós. Un matemàtic, Xirinola, Un Nihilista, J. Reig y V. Pere Pals, Jepet Romescos, Un obrer y Noy Gran.

Ciutadà J. Guarro y Elias: La poesia está bèn versificadeta; pero no té fondo.—Satanás: Insertaré una conversa.—Trafalgar: Idem un geroqlifich y dos preguntas.—Un Tranquil: Esparver: Publicarem dos trenca-closcas.—Dos de l' Esparver: Idem una conversa.—Simon de Sedruol: Idem alguna cosa de io que 'ns envia.—Noy de profit: Publicarem dos mudansas y 'l rombo.—Pau Poch y Bó: Idem un quadrat.—J. M. de Mòriam: Idem idem.—F. Flos: Idem los geroqlifichs.—Mossen Borra: La poesia es fluixa; publicarem dos logogrifos numérics.—Ll. Milla: Idem conversas y mudansa.—Ciutadà Paco: Idem sinonimia y geroqlifich.—Federico Olivé: Las sevas composicions son massa realistas; aquell nas necessita aygua, sabé y un bon mocador.—Mister Jhonson: Gracias per l' envió del nocturno.—Ciutadans P. M. V. Espugas, S. F. y F. Granollers y J. S. Torredembarra: Quedan servits.—Ciutadà L. S. San Ginés de Villasar: Si no tinguessim interés en fer numeros bèn variats y agradables fariam com altres periódichs acullint tot lo que se 'ns envia. La satisfacció que 'ns recomana no podém acceptarla, primer perque no 'ns hem ocupat d' aquell subjecte y després perque com que no considerém que la maldat de un home redundi sobre un poble, al tirar lo mort sobre un poble vehí, semblaria que liansessim una taca que ni vostés ni ells la tenen.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

arcelona: Imp. de Lluís Tassó, Arch del Teatre, 51 y 52

Are miran si ab uns quants pedassos la capa 'ls podrà servir tot l' hivern.